

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 155.

Syvende Session.

48de Møde.

Onsdagen den 6te Februar.

(Fortsat.)

Beskrivelse (fortsat): Det ærede Medlem vil derimod finde, at, medens Regjeringen forsaavidt har deelt hans Anskuelse, at den har troet, at det var forbundet med praktiske Vanskeligheder at føre dette System igjennem, har den maattet indrømme, at vore Delingsgrunde i det Hele vare heldige, og at der egentlig ikke kunde gjøres nogen Indsigelse derimod, hvad den ærede Minister ogsaa her har bekræftet. Naar det ærede Medlem lægger Mærke dertil, tror jeg, at han maa indrømme, at vi ikke som en Baastand have fremsat Noget, der ikke laa i Sagens egen Natur; tværtimod med Hensyn til den Definition, som vi have været nødt til at gjøre af den Forskjel, der, Ligheden uagtet, efter vor Formening er mellem Tilværelsen i Colonierne og Tilværelsen her hjemme, have vi været saa heldige at støde sammen med Regjeringen og faae Regjeringens fulde Bifald i denne Retning. Der ligger altsaa Intet iveien for at forfølge Sagen videre, uden det ene Spørgsmaal: Vil det være praktisk brugbart, eller vil det ikke være praktisk brugbart? Men, at afgjøre det Spørgsmaal, ligger nu slet ikke for.

Det, der ligger for nu, det er at fyldestgjøre i Formen Grundlovens Fordringer og dernæst at komme til en Overenskomst; det, der ligger for nu, det er fra Rigsdagens Side at vælge den heldigste og sikreste Stilling, for at give Regjeringen Anledning til at gjøre sin Baastand gjældende, for saa at søge at bringe

Regjeringen, eller idetmindste enkelte Mænd i Regjeringen, til at gjøre denne Baastand gjældende. Det ærede Medlem siger: Ja, men det er ingen Lov, der her foreligger, det er et Lovforslag; men paa den Maade vilde vi jo aldrig kunne komme til at tage nogen Bestemmelse; thi vi forhandle aldrig om „Love“, men kun om Lovforslag, og, dersom det ærede Medlem siger: Ja, men dette Lovforslag er af en anden Natur end de sædvanlige, fordi det ikke alene skal have sin Bekræftelse hos Regjeringen, men ogsaa hos en anden Deel af den lovgivende Magt, saa siger jeg, det er Noget, som ligger aldeles udenfor vor Betragtning. Vi forebringe dette Lovforslag og fordrer, at det skal gaae videre, i den Forudsætning, at det kan faae Regjeringens Bekræftelse. Dersom Regjeringen derimod antager, at den ikke umiddelbart kan give det sin Bekræftelse og først maa søge Anerkjendelse af visse Principer paa et andet Sted, saa er det Regjeringens Sag og ikke vor. Det er en af de Regler, som vi maae stille os fast, for at kunne benytte vor Forfatning i det Hele, som den er, at de Lovforslag, som vi fra vort Standpunkt holde os overbeviste om ere lovlige, dem kunne vi bringe til Regjeringen, og paa dem kunne vi forlange og ubede os H. Majestæts Underskrift, uden at vi behøve at spørge, om han, for at give den, maa antage det hensigtsmæssigt først at henvende sig paa andre Steder, for at søge Raad. Hvor H. Majestæt vil søge Raad med Hensyn til den Afgjørelse, der endelig skal bringe vore Forslag til at blive Love, det er hans Sag, derpaa have vi ingen Indflydelse; men vi maae holde os overbeviste om, at han er saa godt vor Konge, at det, vi begjære af ham med lovlig Afkomst og lovlig